

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1576/2555

พนักงานอัยการประจำศาลแขวงนนทบุรี โจทก์ นางจริม ผ่องอัน กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 190, ป.วิ.อ. มาตรา 246, พ.ร.บ.ควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 มาตรา 21, พ.ร.บ.ควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 มาตรา 65, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 78, ป.อ. มาตรา 29, ป.อ. มาตรา 30

ย่อ / หลักกฎหมาย

คดีนี้โจทก์ฟ้องและจำเลยทั้งสองให้การรับสารภาพ ศาลชั้นต้นมีคำพิพากษาโดยไม่มีคู่ความฝ่ายใดอุทธรณ์ คดีจึงถึงที่สุด ต้องฟังเป็นยุติตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นว่า จำเลยทั้งสองกระทำความผิดตามฟ้อง จำเลยทั้งสองจึงมีหน้าที่ต้องปฏิบัติตามคำพิพากษา จะมาโต้เถียงในชั้นบังคับคดีว่าการกระทำของจำเลยทั้งสองไม่เป็นความผิดและศาลชั้นต้นลงโทษปรับหนักเกินไปหาได้ไม่ หากศาลฟังข้ออ้างของจำเลยทั้งสองดังกล่าว จะมีผลเป็นการแก้ไขคำพิพากษาซึ่งถึงที่สุดแล้ว ขัดต่อ ป.วิ.อ. มาตรา 190 ตามคำพิพากษาของศาลชั้นต้นที่ให้จำเลยทั้งสองชำระค่าปรับอีกวันละ 500 บาท จนกว่าจะปฏิบัติให้ถูกต้องนั้น หมายความว่า จะปฏิบัติให้ถูกต้องตาม พ.ร.บ.ควบคุมอาคาร พ.ศ.2522 ซึ่งมาตรา 21 บัญญัติว่า "ผู้ใดจะก่อสร้าง ดัดแปลง หรือ เคลื่อนย้ายอาคาร ต้องได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น หรือแจ้งต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นและ ดำเนินการตามมาตรา 39 ทวิ" มาตรา 65 บัญญัติว่า "ผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามมาตรา 21... ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามเดือน หรือปรับไม่เกินหกหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ" และในวรรคสองบัญญัติว่า "นอกจากต้องระวางโทษตามวรรคหนึ่งแล้ว ผู้ฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามมาตรา 21... ยังต้องระวางโทษปรับอีกวันละไม่เกินหนึ่งหมื่นบาทตลอดเวลาที่ยังฝ่าฝืนหรือจนกว่าจะได้ปฏิบัติให้ถูกต้อง" ดังนั้น จำเลยทั้งสองจึงต้องชำระค่าปรับวันละ 500 บาท จนกว่าจะได้ปฏิบัติให้ถูกต้องตาม มาตรา 21 กล่าวคือ จนกว่าจำเลยทั้งสองจะได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือ ใบรับแจ้งตามมาตรา 39 ทวิ แล้ว พ.ร.บ.ควบคุมอาคาร พ.ศ.2522 ไม่มีบทบัญญัติใดให้การชำระ ค่าปรับรายวันสะดุดหยุดอยู่หรือให้อำนาจศาลในการใช้ดุลพินิจมีคำสั่งทุเลาหรืองดการบังคับชำระ ค่าปรับไว้ชั่วคราวในระหว่างที่จำเลยทั้งสองกำลังดำเนินคดีเพื่อให้ได้มาซึ่งเอกสารอันเป็นหลักฐาน ในการยื่นขอใบอนุญาตต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นได้ คงมีแต่เพียงบทบัญญัติที่ให้ศาลมีอำนาจสั่งทุเลา การบังคับโทษจำคุกไว้ก่อนตาม ป.วิ.อ. มาตรา 246 เท่านั้น

คำพิพากษา

คดีสืบเนื่องมาจาก โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสองตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ.2522 จำเลยทั้งสองให้การรับสารภาพ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยทั้งสองมีความผิดตาม พระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ.2522 มาตรา 21, 65 วรรคหนึ่งและวรรคสอง และ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 ปรับคนละ 2,000 บาท จำเลยทั้งสองให้การรับสารภาพ เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กึ่งหนึ่ง ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงปรับคนละ 1,000 บาท หากจำเลยทั้งสองไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29 และ 30 กับปรับอีกวันละ 500 บาท จนกว่าจะปฏิบัติให้ถูกต้อง โจทก์ยื่นคำร้อง ขอให้ศาลบังคับคดีปรับจำเลยทั้งสองวันละ 500 บาท ตามคำพิพากษাজนกว่าจะ ปฏิบัติให้ถูกต้อง จำเลยทั้งสองยื่นคำคัดค้านว่า จำเลยทั้งสองได้ปฏิบัติตามคำพิพากษาแล้ว จึง

ขอให้ยกคำร้อง ศาลชั้นต้นไต่สวนแล้ว มีคำสั่งให้ยกคำร้องของโจทก์ โจทก์อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์
ภาค 1 พิพากษากลับ ให้ยกคำสั่งศาลชั้นต้น และให้บังคับคดีไปตามคำพิพากษาจนกว่าจำเลย
ทั้งสองจะปฏิบัติให้ถูกต้อง จำเลยทั้งสองฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ทางไต่สวนไต่ความว่า ก่อน
ศาลชั้นต้นจะมีคำพิพากษาคดีนี้จำเลยทั้งสองได้ยื่นคำร้องขออนุญาตก่อสร้างดัดแปลงอาคารตาม
ฟ้องเมื่อวันที่ 6 ตุลาคม 2546 ต่อมาองค์การบริหารส่วนตำบลบางไผ่ มีหนังสือตอบว่า การก่อสร้าง
ดัดแปลงอาคารนั้นมีเหตุขัดข้องไม่สามารถออกใบอนุญาตได้เนื่องจากเอกสารไม่ครบ ได้แก่ สำเนา
โฉนดที่ดินที่ตั้งอาคารนั้นยังมีชื่อบุคคลอื่นเป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์ซึ่งอยู่ระหว่างการฟ้องร้องเรื่อง
ครอบครองปรปักษ์และคดียังไม่ถึงที่สุด โดยจำเลยทั้งสองแถลงว่า หากคดีดังกล่าวถึงที่สุดและ
จำเลยทั้งสองได้กรรมสิทธิ์ ก็จะนำคำพิพากษาไปเปลี่ยนชื่อทางทะเบียนเพื่อดำเนินการขออนุญาต
ให้ถูกต้องต่อไป แต่หากผลคำพิพากษาจำเลยทั้งสองไม่ได้กรรมสิทธิ์ จำเลยทั้งสองยินดีจะรื้อถอน
อาคารนั้นออกไปจากที่ดินดังกล่าว พิเคราะห์แล้ว ที่จำเลยทั้งสองฎีกาว่า การฟ้องคดีของโจทก์ไม่
ชอบด้วยกฎหมาย การกระทำของจำเลยทั้งสองไม่เป็นความผิดตามฟ้องและศาลชั้นต้นลง
โทษปรับ วันละ 500 บาท เป็นอัตราโทษที่หนักเกินไปนั้น เห็นว่า คดีนี้โจทก์ฟ้องและจำเลยทั้งสอง
ให้การรับสารภาพ ศาลชั้นต้นมีคำพิพากษาโดยไม่มีคู่ความฝ่ายใดอุทธรณ์ คดีจึงถึงที่สุด ต้องฟังเป็น
ยุติตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นว่า จำเลยทั้งสองกระทำความผิดตามฟ้อง จำเลยทั้งสองจึงมีหน้าที่
ต้องปฏิบัติตามคำพิพากษา จะมาได้เถียงในชั้นบังคับคดีว่า การกระทำของจำเลยทั้งสองไม่เป็น
ความผิดและศาลชั้นต้นลงโทษปรับหนักเกินไปหาได้ไม่ หากศาลฟังข้ออ้างของจำเลยทั้งสอง
ดังกล่าว จะมีผลเป็นการแก้ไขคำพิพากษาซึ่งถึงที่สุดแล้ว ขัดต่อประมวลกฎหมายวิธีพิจารณา
ความอาญา มาตรา 190 ฎีกาของจำเลยทั้งสองในข้อนี้ฟังไม่ขึ้น คงมีปัญหาคือต้องวินิจฉัยตามฎีกา
ของจำเลยทั้งสองเพียงว่า จำเลยทั้งสองต้องรับผิดในค่าปรับวันละ 500 บาท เป็นระยะเวลาเท่าใด
เห็นว่ ตามคำพิพากษาของศาลชั้นต้นที่ให้จำเลยทั้งสองชำระค่าปรับอีกวันละ 500 บาท จนกว่า
จะปฏิบัติให้ถูกต้องนั้น หมายความว่า จนกว่าจะปฏิบัติให้ถูกต้องตามพระราชบัญญัติควบคุม
อาคาร พ.ศ.2522 ซึ่งมาตรา 21 บัญญัติว่า "ผู้ใดจะก่อสร้าง ดัดแปลง หรือเคลื่อนย้ายอาคารต้อง
ได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น หรือแจ้งต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นและดำเนินการตามมาตรา
39 ทวิ" มาตรา 65 บัญญัติว่า "ผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามมาตรา 21...ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน
สามเดือน หรือปรับไม่เกินหกหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ" และในวรรคสองบัญญัติว่า "นอกจาก
ต้องระวางโทษตามวรรคหนึ่งแล้ว ผู้ฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามมาตรา 21...ยังต้องระวางโทษปรับอีก
วันละไม่เกินหนึ่งหมื่นบาทตลอดเวลาที่ยังฝ่าฝืนหรือจนกว่าจะได้ปฏิบัติให้ถูกต้อง" ดังนั้น จำเลย
ทั้งสองจึงต้องชำระค่าปรับวันละ 500 บาท จนกว่าจะได้ปฏิบัติให้ถูกต้องตามมาตรา 21 กล่าวคือ
จนกว่าจำเลยทั้งสองจะได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือใบรับแจ้งตามมาตรา 39 ทวิ
แล้ว เมื่อข้อเท็จจริงตามทางไต่สวน ไม่ปรากฏว่าจำเลยทั้งสองได้รับใบอนุญาตหรือใบรับแจ้ง
ดังกล่าวแล้ว จำเลยทั้งสองจึงยังคงต้องชำระค่าปรับตามคำพิพากษาของศาลชั้นต้นต่อไปจนกว่า
จะได้รับใบอนุญาตหรือใบรับแจ้งให้ถูกต้องตามกฎหมาย ส่วนที่จำเลยทั้งสองฎีกาอ้างว่า การที่
จำเลยทั้งสองยังไม่ได้ชำระค่าปรับตามคำพิพากษาของศาลอุทธรณ์ภาค 1 เป็นเพราะว่าจำเลย
ทั้งสองได้ยื่นฟ้องขอครอบครองปรปักษ์ที่ดินซึ่งเป็นสถานที่ซ่อมแซมห้องน้ำและห้องครัวที่เป็น
มูลเหตุให้จำเลยทั้งสองถูกฟ้องคดีนี้ ซึ่งคดีอยู่ระหว่างการพิจารณาของศาลฎีกา หากศาลฎีกามี
คำพิพากษาให้จำเลยทั้งสองชนะคดีตามศาลล่าง จำเลยทั้งสองสามารถที่จะนำคำพิพากษาไป
เปลี่ยนชื่อเจ้าของกรรมสิทธิ์ นำไปแสดงต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นเพื่อขอรับใบอนุญาตได้นั้น เห็นว่า

พระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 ไม่มีบทบัญญัติใดให้การชำระค่าปรับรายวันสะดุดหยุดอยู่หรือให้อำนาจศาลในการใช้ดุลพินิจมีคำสั่งทุเลาหรืองดการบังคับชำระค่าปรับไว้ชั่วคราวในระหว่างที่จำเลยทั้งสองกำลังดำเนินคดีเพื่อให้ได้มาซึ่งเอกสารอันเป็นหลักฐานในการยื่นขอรับใบอนุญาตต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นได้ คงมีแต่เพียงบทบัญญัติที่ให้ศาลมีอำนาจสั่งทุเลาการบังคับโทษจำคุกไว้ก่อนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 246 เท่านั้น ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 1 พิพากษามานั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลยทั้งสองฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน

องค์คณะ

ประยูร ณ ระนอง · พิศาล อัยยะวรากุล · อติศักดิ์ ปัตรวลี

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/1576/2555>